

Námítka, že st-1, označuje měnovou jednotku »K«, neměl zlého úmyslu, není rovněž důvodná. Ke skutkové podstatě policejního přestupku se zlého úmyslu zásadně nevyžaduje, pokud konkrétní právní norma výjimku nečiní, nýbrž zpravidla pouze subjektivní zavinění. Takové zavinění je pak dáno tehdy, když adresát policejní normy opomine onou povinnou péčí, kterou na něm norma žádá za tím účelem, aby byl zamezen stav normou perhoreskovaný (srovnej nález Boh. A 10.174/32 a j.). —

Č. 13.060.

Pojišťovací právo: * Zaměstnavatele, který poslední pracovní poměr řádně přihlásil, nepřihlásil však dřívější zaměstnání, kterým se teprve získá ochranná lhůta potřebná k založení nároku na dávky, nestihají následky § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.

(Nález z 16. listopadu 1937 č. 2998/35-4.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Lipt. Sv. Mikuláši proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 19. února 1935 o náhradě podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Výměrem z 25. března 1933 předepsala stěžující si okr. nem. pojišťovna firmě Mautnerovy textilní závody, úč. spol. v Rybár. Poli, ve smyslu § 20 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. náhradu ve výši 420 Kč za dávky v mateřství poskytnuté zaměstnankyni firmy Veronice M., roz. K., v době od 28. srpna 1932 do 8. října 1932. Okr. úřad v Lipt. Sv. Mikuláši výměrem z 12. září 1933 zamítl stížnost uvedené firmy. Na další odvolání zúč. strany zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím výměr okr. úřadu a zúč. stranu od placení náhrady osvobodil. V důvodech uvedl: Nespornou skutečností jest, že zaměstnankyně byla u pojišťovny řádně přihlášena až do 2. července 1932 a později od 25. července do 27. července 1932. Pojistný poměr nezaniká pouhým zastavením práce v důsledku zrušení pracovního poměru. Tím, že pojištěnka byla svého času pojišťovně přihlášena, mohla pojišťovna vzít ji do evidence. Přihlášení je sice co do údaje dne vstupu do zaměstnání nenáležitě, ale přece vzhledem k pozdější době nastalého pojistného případu dne 28. srpna 1932 vylučuje povinnost k náhradě podle § 20 odst. 2 cit. zákona, ježto novela č. 184/1928 Sb. obmezila řečenou náhradní povinnost na případ nenáležitě přihlášky obsahující nižší sazbu a o takovou nenáležitost se v tomto případě nejedná.

Vycházel tedy žal. úřad z právního názoru, že za platnosti § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění novely č. 184/1928 Sb. nezakládá nárok pojišťovny podle tohoto paragrafu okolnost, že v přihlášce pojištěnce byl den vstupu do zaměstnání povinně pojištěného udán nenáležitě pozdějším datem, jen když přihláška ta byla učiněna před tím, nežli nastal pojistný případ, jako se stalo v tomto případě. Nss nemohl shledati, že by výrok ten byl námítkami stížnosti po stránce skutkové nebo právní otřesen.

Předpis § 20 odst. 2 v původním znění podle zákona č. 221/1924 Sb. stanovil náhradní povinnost pro ten případ, že pojištěnec nebyl přihlášen buď vůbec nebo způsobem nenáležitým (§ 18 odst. 1 písm. a) nebo po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ. Toto široké znění, jež kladlo pod sankci náhradní povinnosti jakoukoli nenáležitost přihlášky, bylo zákonem č. 184/1928 Sb. obmezeno a nahrazeno ustanovením novým, podle něhož má pojišťovna nárok na náhradu učiněných dávek jen v tom případě, kdy zaměstnavatel pojištěnce nepřihlásil buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí lhůty uvedené v § 17 teprve, když nastal pojistný případ, nebo když přihlásil nižší mzdu, nebo neoznámil jejího zvýšení, ve kterýchžto dvou posledních případech zákon omezil povinnost náhrady na rozdíl mezi dávkami placenými pojišťovnou podle skutečné mzdy a dávkami, jež by pojištěnci příslušely podle mzdy přihlášené. Tyto poslední dva případy (přihlášení nižší mzdy a neoznámení jejího zvýšení) jsou tedy podle zákona č. 184/1928 Sb. jedinými případy, kdy přihláška »nenáležitá« zakládá náhradní nárok pojišťovny podle § 20 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.

Jestliže v daném případě zaměstnavatel přihlásil pojištěnku až do dne, kdy skončil pracovní poměr, přihláškou, která se stala před omezcením zaměstnankyně a která vykazovala jenom tu nesprávnost, že v ní byl udán pozdější den vstupu do zaměstnání, je přihláška taková sice »nenáležitá«, ale tato její vada nezakládá náhradní povinnost podle cit. § 20 ve znění zákona č. 184/1928 Sb. Stížností hájeno jest stanovisko odchylné, že totiž nárok stěžující si pojišťovny je založen tím, že jmenovaná pojištěnka nebyla přihlášena k pojištění na dobu od 3. do 24. července 1932, ač teprve přičtením tohoto mezidobí získala ochranou lhůtu potřebnou k založení nároku na pomoc v mateřství. Tato argumentace však selhává: Předpoklady, za nichž zákon v cit. § 20 přiznává nem. pojišťovně nárok na náhradu podpůrného nákladu, jsou zde *t a x a t i v e* vypočteny tak, jak shora uvedeno, a nelze proto tento předpis vykládati extensivně. Tomu ostatně brání též *v ý j i m e č n á* povaha tohoto předpisu, stanovícího úchytku z pravidla, že dávky pojistné jdou na vrub nem. pojišťovny (§ 95 a násl. cit. poj. zákona).

Je nesporno, že zúč. strana jmenovanou přihlásila dnem 25. července 1932 a odhlásila dnem 27. července téhož roku, když tímto dnem skončil její pracovní poměr.

Stížnost míní, že tato měla býti přihlášena i na zmíněné mezidobí neb aspoň na dobu od 11. do 16. července 1932, ježto šlo o placenou dovolenou, jež nepůsobí zánik pojištění. Ježto jde o téhož zaměstnavatele, který podal přihlášku od 25. července 1932 počínajíc, jednalo by se — i kdyby stížnost tímto svým tvrzením měla pravdu — o přihlášení nenáležité, t. j. o přihlášení na dobu s nesprávným udáním počátku pojistného poměru, a kromě toho o přihlášení s hlediska § 17 cit. zákona opožděné. V žádném z obou případů však se nedostává předpokladů § 20 odst. 2 nov. zákona č. 221/1924 Sb., neboť nenáležitá přihláška, jak shora je vylíčena, nezavazuje zaměstnavatele k náhradě podpůrného nákladu a opožděnost přihlášení má takovýto účinek jen, když přihláška se stala teprve, když již nastal pojistný případ, čemuž v daném

případě tak není. Skutečnost, že nepřihlášená doba má rozhodující význam pro přiznání dávek pojistných, není důvodem pro závazek zaměstnavatelův podle cit. § 20, ježto není uvedena mezi předpoklady pro nárok nem. pojišťovny podle tohoto předpisu. Tento paragraf, mluvě o dávkách (»jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov«), určuje takto jedině rozsah závazku náhradního, nestanoví však nijaký nový důvod pro náhradní povinnost zaměstnavatele. Že teprve přičtením nepřihlášeného období vznikl pojištěnce nárok na pomoc v mateřství, nedává nem. pojišťovně tudíž práva žádati na zaměstnavateli náhrady takovýchto dávek, bylo-li poslední zaměstnání přihlášeno před pojistným případem, ježto zákon (cit. § 20/2), jak shora uvedeno, takového ustanovení nemá (srov. Boh. A 12.533/36).

Č. 13.061.

Pojišťovací právo: * Podle § 1 odst. 1 bod 6 lit. a) pens. zákona č. 26/1929 Sb. podléhá hajný pojistné povinnosti jen tehdy, je-li převážně zaměstnán příkazováním práce dělníkům nebo odborným dozorem nad nimi.

(Nález z 16. listopadu 1937 č. 3220/35-3.)

V ě c: Alois S. v Čermné (adv. Dr. Josef Vlášek ze Sušice) proti rozh. min. soc. péče z 9. března 1935 o pensijním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Výměrem z 18. června 1931 neuznala Úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Praze pojistnou povinnost Aloise S. v jeho zaměstnání u obce Čermné v době od roku 1912.

Zem. úřad v Praze vyhověl odvolání jmenovaného, změnil rozhodnutím z 22. srpna 1932 řečený výměr Všeobecného pensijního ústavu a vyslovil, že Alois S. nepodléhal pojistné povinnosti pensijní v době od roku 1912 do 24. srpna 1919, že však podléhal pensijnímu pojištění od 24. srpna 1919 do 11. března 1931.

Proti tomuto rozhodnutí, pokud jím byla vyslovena pojistná povinnost Aloise S., podala odvolání obec Čermná.

Nař. rozhodnutím vyhovělo min. soc. péče tomuto odvolání a zrušivši napadené rozhodnutí v části v odpor vzaté, vyslovilo, že Alois S. ve sporné době (od 24., správně od 25. srpna 1919 do 11. března 1931) pojistné povinnosti pensijní nepodléhal.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss: — — —

Co se věci samé týče, vycházel žal. úřad po stránce skutkové z toho, že činnost st-lova spočívala v p o d s t a t ě a p ř e v á ž ň ě v hlídání lesa proti škůdcům všeho druhu a že v e d l e t o h o též dohlížel na dělníky při sezonních nebo příležitostných pracích v lese v časových obdobích v nař. rozhodnutí zevrubně uvedených, resp. že někdy případ od případu ukazoval kupcům, kteří se vykážali povolením starosty k porážce stromů v lese, které stromy se mají porazit, atd. Žal. úřad pak také konstatuje, že st-l ručně vůbec nepracoval. Tato skutková